

เอกสาร และการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ซึ่งยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยมาก่อน ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเอกสารและผลงานวิจัยด้านบทบาทของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนของนักเรียน และด้านการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาในคานต่าง ๆ ซึ่งได้มีผู้ศึกษาวิจัยไว้มากพอสมควร ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

คานบทบาทของผู้ปกครอง

นักการศึกษาทั้งหลายตระหนักดีว่า ผู้ปกครองเป็นบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องอันสำคัญยิ่งในการศึกษาของนักเรียนในปัจจุบัน ดังนั้นในการดำเนินการศึกษาให้มีสมรรถภาพและมีพัฒนาการ นักการศึกษาจึงต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมกับทางโรงเรียนในเรื่องการศึกษาให้มากที่สุด ถ้าผู้ปกครองให้ความสนใจในเรื่องจุดมุ่งหมายและการพัฒนาการของโรงเรียนมากขึ้น โรงเรียนก็จะได้รับแรงผลักดันใหม่มีความรับผิดชอบมากยิ่งขึ้น นักการศึกษาจะต้องพยายามพัฒนาแหล่งความรู้

อ้างอิง วานิชสรรพ, ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความร่วมมือของผู้ปกครองนักเรียนต่อโรงเรียนเทศบาล, แผนกโรงเรียน ๒ กองการศึกษา ฝ่ายการศึกษาและสวัสดิการสังคม เทศบาลนครหลวง, [ม.ป.ป., ม.ป.ท.] หน้า ๑.

เพื่อนำไปใช้แก้ปัญหาทางการศึกษา และให้ครูได้ใช้แหล่งความรู้ นั้น ครูจะได้ทำการติดต่อกับผู้ปกครองโดยทั่ว ๆ ไป เพื่อช่วยกันแก้ไขปัญหาค้นการ เรียนของนักเรียนได้อย่างเหมาะสม

บทบาทของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียนนั้น มิได้จำกัดเพียงการเลี้ยงดูและการดูแลด้านความประพฤติเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการให้การศึกษแก่นักเรียนด้วย ผู้ปกครองก็คือครู เป็นบุคคลที่สอนนักเรียนที่บ้าน ในขณะที่ครูสอนที่โรงเรียน . ความสำคัญของผู้ปกครองที่มีต่อโรงเรียนนั้น ฮาโรลด์ เสมิเยร์ นักการศึกษาอเมริกันได้เปรียบเทียบว่า "โรงเรียนเปรียบเสมือนต้นไม้ ผู้ปกครองเปรียบเสมือนพื้นดิน ต้นไม้จะงามได้ก็เพราะดินดี เมื่อดินดี ต้นไม้งาม ก็จะออกดอกออกผลลงดงาม ซึ่งต่อไปต้นไม้ก็จะหล่นลงมาช่วยทำให้ดินอุดมต่อเนื่องไป" ความสำคัญที่ผู้ปกครองมีต่อนักเรียน และต่อโรงเรียนจึงเป็นสิ่งที่สำคัญต่อเนื่อง และเกื้อกูลกัน ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนการสอนเป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งที่จะต้องมีการศึกษาสำรวจก่อนการจัดทำหลักสูตร เพื่อจะได้ทราบทัศนคติและความคิดเห็น หากสามารถทำการศึกษาวิจัยได้ก็จะอำนวยความสะดวกแก่การศึกษาของชาติอย่างมาก ดังที่ เซทเทิล (Settle) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสถานการณ์ที่ขัดแย้งและเครื่องมือที่จะช่วยแก้ปัญหาสำหรับผู้ปกครองและครูใหญ่ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ โดยจัดส่งแบบสอบถามไปยังครูใหญ่และผู้ปกครองจำนวน ๒๒๕ คนเท่ากัน ได้ขอสรุปเป็นที่เห็นพ้องกันว่า ขอเสนอแนะและความคิดเห็น

E. Lakin Phillips and Daniel N Wiener, Discipline, Achievement, And Mental Health, 2d ed. (New Jersey : Prentice-Hall, 1972), p. 145.

ของทั้งสองฝ่ายจะช่วยเป็นแนวทางในการบริหาร การจัดหลักสูตรการเรียนการสอน
ได้เป็นอย่างดี

สำหรับผู้ปกครองหลาย ๆ คน ความคิดที่ว่าตนเองเป็นบุคคลที่นักการศึกษา
ต้องการรู้จักและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้วยนั้นยังเป็นสิ่งใหม่^๒ จึงทำให้บทบาทที่ผู้ปกครอง
พึงมีต่อการศึกษาไม่ปรากฏชัดแจ้งเท่าที่เป็นจริง ทั้ง ๆ ที่ผู้ปกครองเป็นผู้ที่มีความสำคัญ
ในการกำหนดแนวทางการศึกษาให้แกบุตรหลานของตน ดังนั้นทัศนคติและความคิดเห็นของ
ผู้ปกครองจึงมีส่วนกำหนดรูปแบบและแนวทางของการศึกษาได้โดยทางอ้อม ในด้าน
ความคิดเห็นที่ผู้ปกครองมีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้น เรามักจะได้ยินคำ
กล่าวว่ โรงเรียนราษฎร์ที่สอนระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่ จัดให้มีการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา เพื่อสนองความต้องการของผู้ปกครองส่วนใหญ่ และ
เพื่อผลประโยชน์อันได้แก่ชื่อเสียงของโรงเรียนเอง^๓ ได้มีผลงานวิจัยที่สำรวจทัศนคติ

^๑Webb Geraldine Settle, "A Conflict Situations and Solution
Instrument for Parents and Elementary Principles" Dissertation Abstract,
29. 4(1968), P. 1089-A.

^๒
Irving W. Stout and Grace Langdon, Parent-Teacher Relationships,
[(n.p.)], Department of Classroom Teachers American Educational Research
Association, The National Education Association, 1958), P. 12.

^๓Vilas Hannarkin, A Handbook on English Language Teaching
Methods For Thai Teacher Trainees, (Pitsanuloke : Department of
English, The College of Education, 1970), P.2.

ของผู้ปกครองในการส่งนักเรียนเข้าศึกษายังโรงเรียนราษฎรที่ชี้ให้เห็นว่า ผู้ปกครอง
ต้องการให้นักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ดังนี้

พ.ศ. ๒๕๐๘ อาจิม มาริปะสิทธิ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจ
สาเหตุที่ผู้ปกครองส่งบุตรหลานเข้าศึกษาในโรงเรียนในความอำนวยการของคณะนักบวช
คาชอลิก ปีการศึกษา ๒๕๐๗" โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะสำรวจถึงสาเหตุที่ผู้ปกครองส่งบุตร
เข้าศึกษาในโรงเรียนดังกล่าว ไซประชากรเป็นผู้ปกครองของนักเรียน ป.๑-ม.ศ. ๓
จำนวน ๑,๕๐๐ คน ซึ่งผลของการวิจัยสรุปได้ว่า สาเหตุสำคัญที่สุดที่ผู้ปกครองส่งบุตร
หลานเข้าเรียนเพราะว่าครูเอาใจใส่ต่อนักเรียน ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ
๕๓.๑๐ สาเหตุรองลงมาคือ ภาษาต่างประเทศดี คิดเป็นร้อยละ ๕๒.๕๒ และวิชาการ
ของโรงเรียนดี คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๕๕^๑

ในปีเดียวกันนั้น นิพนธ์ จุฑามาศ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจมูล
เหตุจูงใจที่ผู้ปกครองส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนราษฎร จังหวัดพระนคร ปีการ
ศึกษา ๒๕๐๘" โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษามูลเหตุจูงใจที่ผู้ปกครองส่งบุตรเข้าศึกษาใน
โรงเรียนดังกล่าว ไซประชากรเป็นผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
จำนวน ๒,๐๐๐ คน ซึ่งผลของการวิจัยสรุปได้ว่า มีผู้ปกครองร้อยละ ๖๕.๐๕ ที่ส่ง
นักเรียนเข้าเรียนในโรงเรียนราษฎร เพราะโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ประถม
ศึกษาตอนต้น^๒

^๑อาจิม มาริปะสิทธิ์, "การสำรวจสาเหตุที่ผู้ปกครอง ส่งบุตรหลานเข้า
ศึกษาในโรงเรียนในความอำนวยการของคณะนักบวชคาชอลิก" (วิทยานิพนธ์ปริญญา
บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘), หน้า ๒๓-๒๕.

^๒นิพนธ์ จุฑามาศ, "การสำรวจมูลเหตุจูงใจที่ผู้ปกครองส่งบุตรหลานเข้าเรียน
ในโรงเรียนราษฎร จังหวัดพระนคร ปีการศึกษา ๒๕๐๘" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘), หน้า ๕๓-๕๔.

พ.ศ. ๒๕๑๑ จารุทรรศน์ พุกขยาชีวะ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจ
สาเหตุที่ผู้ปกครองส่งบุตรหลานเข้าศึกษาในโรงเรียนในความอำนวยการของนักบวช
โปรเตสแตนต์" ไซประชากร เป็นผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๓๕๐ คน
ได้ผลการวิจัยว่า สาเหตุสำคัญประการแรกที่ผู้ปกครองส่งบุตรหลานเข้าเรียน คือ ด้าน
วิชาการ วิชาการของโรงเรียนดี รองลงมาคือ ภาษาต่างประเทศดี ครูมีวุฒิสูง^๑

จากการวิจัยดังกล่าว ช่วยชี้แนะให้เห็นว่าผู้ปกครองบางส่วนต้องการให้
นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ไม่อาจรอให้นักเรียนได้เริ่มเรียน
ภาษาอังกฤษในชั้นที่กำหนดให้ เริ่มสอนในโรงเรียนรัฐบาลได้ จากการอภิปรายเรื่อง
"ภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยเพื่ออะไร" ในที่ประชุมใหญ่ ผู้อภิปรายได้แก่ ผู้ปกครองที่
เลือกกลุ่มมาเป็นผู้แทนของสังคมไทยในเมืองหลวง หรือแทนผู้ปกครองในเมืองใหญ่ ๆ ที่มี
โรงเรียนราษฎร์สอนภาษาอังกฤษ ความเห็นจากการอภิปรายมีอยู่ว่า

ในฐานะผู้ปกครองแล้ว ฝ่ายผู้ปกครอง (ที่เป็นแพทย์ เป็นช่าง เป็นครู และเป็น
คนหนุ่ม) ยินดีให้ลูกหลานเรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างยิ่ง และแม่จะเรียนในระดับ
ประถมตอนต้นก็ไม่ว่า ชอบให้เรียน เพราะเห็นความจำเป็นของการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษและเห็นประโยชน์อันกว้างขวางในการดำรงชีพของบุตรหลานของตน
ต่อไปในอนาคต ทั้งนี้โดยมีขอแม้อยู่ว่า อยากจะให้โคครูที่ดีที่มีความรู้ดีทางภาษา
อังกฤษเป็นผู้สอน^๒

^๑ จารุทรรศน์ พุกขยาชีวะ, "การสำรวจสาเหตุที่ผู้ปกครองส่งบุตรหลานเข้า
ศึกษาในโรงเรียนในความอำนวยการของนักบวชโปรเตสแตนต์" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๑), หน้า ๒-๒๑.

^๒ กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, รายงานการสัมมนาเรื่องหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา, หน้า ๘-๑๐.

จากการวิจัยและความคิดเห็นของผู้ปกครองบางส่วนดังกล่าวแล้วแสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองส่วนหนึ่งยังต้องการให้นักเรียนได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่นั้นประถมศึกษา

ด้านการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา ได้ดำเนินการมาเป็นเวลานานกว่าสิบห้าปีแล้ว ได้มีผู้ให้ข้อคิดเห็นและทำการวิจัยเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนดังนี้

จรรยา วงศ์สายัณห์ ได้กล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาว่า

การสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาในเวลานี้ ส่วนมากของโรงเรียนตามเขตในเมือง จะเป็นโรงเรียนราษฎร์หรืออุเทศบาลก็ตาม จำเป็นจะต้องสอนถ้าไม่สอนผู้ปกครองจะรู้สึกวาทโรงเรียนนั้นคำทอย ไม่ยอมส่งบุตรหลานของตนไปเขาเล่าเรียน ผลอันแท้จริงนั้นเป็นที่น่าสงสัย เพราะคุณภาพของครูก็ดี สถานการณ์ทั่วไปก็ดี ไม่อำนวยความสะดวกสอนภาษานี้ให้เป็นผลอย่างจริงจังใด และควยเหตุที่หลักสูตรบังคับว่าต้องสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนทั่วไปจึงเห็นว่าถ้าใครเริ่มตนเสียตั้งแต่ประถมศึกษาตอนต้นก็จะสามารถสอนต่อไปได้ในระดับประถมศึกษาตอนปลายอย่างดี ความคิดเช่นนี้เองที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษสามลงไปแม้กระทั่งระดับอนุบาลศึกษา การสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาตอนต้นจึงมิใช่ความจำเป็นอย่างแท้จริง เมื่อหลักสูตรเปิดให้เลือกสอนใดและประชาชนนิยมก็เลยกลายเป็นแพ้นไปว่าโรงเรียนที่ดีจะต้องสอน

จรรยา วงศ์สายัณห์, "ปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย,"

วิทยาสาร ๒๔ (๑ เมษายน ๒๕๑๖) : ๒๓.

ปี พ.ศ. ๒๕๐๔ กรมวิชาการ ได้ทำการสำรวจการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนราษฎร์ จังหวัดพระนคร ชนบุรี โดยแบ่งโรงเรียนที่ทำการสำรวจออกเป็น ๓ ประเภท คือ ประเภทโรงเรียนขนาดใหญ่ ส่วนมากเป็นขององค์การทางศาสนา จัดขึ้นเพื่อเผยแพร่ศาสนาคริสต์เถียน ประเภทโรงเรียนขนาดกลาง ที่ได้รับรองวิทยฐานะมานานพอสมควร และประเภทโรงเรียนขนาดเล็ก ส่วนมากจัดตั้งขึ้นใหม่ จากการสำรวจพบว่า

๑. สถานที่ ส่วนมากอยู่ในย่านชุมชน หรือย่านที่มีการคมนาคมสะดวกพอใช้ แต่บางโรงเรียนตั้งอยู่ในย่านการค้า มีรถวิ่งสับสน เสียงดัง เป็นเครื่องกีดขวางในการสอนภาษา ขนาดของห้องเรียนยังไม่เหมาะสมกับจำนวนนักเรียน เนื่องจากจำนวนนักเรียนมากเกินไป

๒. ครูส่วนมากยังมีวุฒิทำ การปรับปรุงตัวครูเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษมีบ้าง บางโอกาส แต่อย่างน้อย จำนวนครูไม่ได้สัดส่วนพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน

๓. นักเรียน ส่วนมากมาจากผู้ปกครองชั้นกลาง มีอยู่จำนวนมากที่ผู้ปกครองไม่สามารถทวนชั้นการเรียนภาษาอังกฤษที่บ้าน ในส่วนตัวนักเรียนมีทั้งชอบเรียนและไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษด้วยเหตุผลต่างกัน

๔. วิธีสอนและอุปกรณ์การสอน มุ่งให้อ่านออกเขียนได้ ส่วนใหญ่ให้นักเรียนอ่าน—เขียนตัวอักษร ทั้งพยัญชนะและสระให้ได้เสียก่อนแล้วจึงผสมเป็นคำและประโยค แยกวิชาเรียนเป็นชั่วโมง เช่น อ่าน คัด เขียน แปล ไวยากรณ์ และสนทนา การสอนมุ่งให้นักเรียนท่องจำเป็นส่วนใหญ่ กิจกรรมและอุปกรณ์ยังมีน้อย

๕. หนังสือแบบเรียนและแบบฝึกหัด ที่ถือหลักว่าต้องมีหนังสือเรียน เช่นเดียวกับ
ชั้นมัธยม หนังสือแบบเรียนส่วนมากสั่งมาจากต่างประเทศ ส่วนแบบฝึกหัดยังมีน้อย^๑

ในปีเดียวกันนี้ วรนุช รัตนประสิทธิ์ ได้ทำการศึกษาเรื่องการสอนภาษาอังกฤษ
ในชั้นประถมศึกษา ปรากฏว่ามีปัญหาค้นตัวครู ตัวนักเรียน แบบเรียน อุปกรณ์ และ
เบ็ดเตล็ดกล่าวคือ ครูใช้เวลาส่วนมากพูดให้นักเรียนฟัง ครูสอนตามหนังสือโดยใช้วิธีแปล
ครูไม่ใช่อุปกรณ์การสอน ไม่มีกิจกรรมเร้าความสนใจนักเรียน และส่งเสริมให้นักเรียนเรียน
ภาษาด้วยการท่องจำ ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะว่า ครูควรได้รับการอบรมและหาทางฝึกฝนด้วย
ตนเอง ส่วนปัญหานักเรียนนั้น นักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนให้ทั่วถึง ไม่มีระเบียบ ไม่ได้รับ
การเอาใจใส่จากครู เป็นรายบุคคล ผู้วิจัยเสนอวิธีแก้ไขว่าควรใช้วิธีสอนตามหลักภาษาศาสตร์^๒

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ศูนย์ภาษาอังกฤษโครงการพัฒนามหาวิทยาลัยได้ร่วมกับประธาน
คณะกรรมการประสานงานระดับชาติ ของโครงการสอนภาษาอังกฤษ ทำ "ข้อเสนอแนะเพื่อ
ปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย" มีข้อเท็จจริงที่น่าสนใจ ซึ่ง พรรณินี สาคริก
ได้นำมากล่าวไว้ ๔ ประการ คือ

^๑ กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, อนุสารประกอบหลักสูตรประถมศึกษาชุดที่ ๑
ประโยคประถมศึกษาตอนต้น ฉบับที่ ๑๔ การสอนภาษาอังกฤษ (พระนคร : โรงพิมพ์การ
ศาสนา, ๒๕๐๔), หน้า ๓-๘.

^๒ วรนุช รัตนประสิทธิ์, "การสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญา
บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๔), หน้า ๓๒-๓๓.

๑. ผลการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนและมหาวิทยาลัยในปัจจุบัน โดยทั่วไป นั้นยังอยู่ในระดับไม่ดี

๒. สาเหตุสำคัญที่ทำให้การสอนไม่ได้ผลก็คือ ต้องมาเสียเวลาแกชอผิดพลาด ที่สอนไว้ในชั้นต่าง ๆ (remedial teaching) โดยหลักการแล้วครูในระดับเริ่มต้นควร จะเป็นครูที่ดีที่สุด แต่ในทางปฏิบัติมักจะตรงกันข้าม

๓. ฉะนั้นถ้าจะให้กำหนดว่าควรจะให้ให้นักเรียนไทยเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเมื่อใดนั้น จะถือตามทฤษฎีการเรียนภาษาต่างประเทศเพียงอย่างเดียวเท่านั้น **ยอมเป็นไปได้** ในข้อ เสนอแนะได้ให้คำแนะนำ "การสอนภาษาอังกฤษควร เริ่มในขณะที่และในสถานที่ที่มีครูภาษาอังกฤษ ที่ดี มีจำนวนเพียงพอ"

๔. ไม่ว่าจะนำนโยบายใดไปถือปฏิบัติ การปรับปรุงการสอนภาษาไทยเป็นสิ่งจำเป็น ยิ่ง นั่นคือการปรับปรุงทักษะในการสื่อความหมาย โดยถือเป็นพื้นฐานที่ต้องมีก่อนเรียนภาษา ต่างประเทศ

ความมุ่งหมายของการเรียนการสอน

การกำหนดความมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาใด ๆ ก็ตาม ย่อมต้องคำนึงถึง ความต้องการของสังคมเป็นหลัก โดยมุ่งปลูกฝัง อบรมสั่งสอนและผลิตเด็กออกมาเพื่อดำรง อยู่ในสังคมนั้น และอยู่ในโลกใต้อย่างดีที่สุดที่จะเป็นได้ คติเกี่ยวกับการศึกษาในปัจจุบันนี้นั้น

พรพนี สาคกริก, "ข้อคิดเห็นในเรื่องการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมปลาย,"

จันทร์ เกษม ๕๘ (มกราคม-กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔) : ๕๘.

"การศึกษาควรจะเป็นไปเพื่อค้ำไว้ซึ่งสังคมของตนด้วย นอกเหนือไปจากเพื่อความ สุข ความเจริญ ความเติบโต หรือความร่ำรวยทางสติปัญญาของส่วนบุคคลเอง" ในด้านความมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น กานดา ณ ถลาง ได้ให้ข้อวิจารณ์ว่า ความมุ่งหมายในการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ระบุไว้ในหลักสูตรระดับต่าง ๆ ก่อนไปในทางเป็นความมุ่งหมายเฉพาะไปในเนื้อหา คือในการที่จะพัฒนาทักษะทั้ง ๔ ของภาษา ส่วนความมุ่งหมายทั่วไปนั้นกว้างเกินไปจนอาจจะตีความหมายออกได้ไม่ตรงกัน^๒

วาเลต (Valette) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาต่างประเทศว่า ในระยะ ๕๐ ปีที่ผ่านมา จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาต่างประเทศอาจจะสรุปได้ว่า นอกจากจะให้ความรู้เรื่ององค์ประกอบของภาษาทั้ง ๓ คือ เสียง ศัพท์ โครงสร้าง และทักษะ ทั้งสี่แล้วยังรวมถึงความสามารถในการแปลด้วย^๓

^๑ กานดา ณ ถลาง, "ความมุ่งหมายในการเรียนภาษาอังกฤษ," วารสารวิสามัญศึกษา (พฤษภาคม ๒๕๑๐) : ๑๖.

^๒ กานดา ณ ถลาง, วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา (นครหลวงกรุงเทพ
ธนบุรี : ศูนย์ภาษาอังกฤษโครงการพัฒนามหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓), หน้า ๖๓.

^๓ Rebecca M. Valett, Directions in Foreign Language Testing,
(New York : Modern Language Association, [n.d.]), P.13.

พ.ศ. ๒๕๐๒ วัชร นันทวิสัย ได้ศึกษาจุดประสงค์ของการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ปรากฏว่าผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย มีจุดประสงค์ต่างกันตามกาลสมัยในสมัยแรก คือสมัยรัชกาลที่ ๕ เรียนภาษาอังกฤษเพื่อไม่ให้เสียเปรียบเวลาติดต่อกับฝรั่ง วิธีสอนจึงเป็นแบบ "The Direct Method" โดยมีครูซึ่งเป็นเจ้าของภาษาเป็นผู้สอน ต่อมาจุดประสงค์ในการเรียนได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นเรียนเพื่อให้สามารถเขียนภาษาอังกฤษติดต่อกับชาวต่างประเทศได้ ทำให้วิธีสอนต้องเปลี่ยนตามไปด้วย คือใช้วิธีสอนแบบ "Grammar Translation Method" คือเน้นหลักไวยากรณ์ แผล อ่าน เขียน และคัดลายมือ ต่อมาเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษ การเรียนภาษาพูดได้เท่ากับภาษาเขียน จึงหันมาใช้วิธีการสอนแบบ "The Aural Oral Approach" มุ่งฝึกทักษะทั้งสี่ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้สัมพันธ์กัน วัชร นันทวิสัย เสนอแนะว่าการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ควรใช้วิธีสอนแบบ "The Aural Oral Approach" ควรจัดอบรมครูเกี่ยวกับวิธีสอนแบบดังกล่าวเพื่อให้การสอนแนวนั้นแพร่หลายยิ่งขึ้น นอกจากนี้ทางโรงเรียนควรจัดให้มีชุมนุมภาษาอังกฤษ English Club เพื่อเร้าให้นักเรียนสนใจในภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

พ.ศ. ๒๕๐๓ ยุพดี สงคทัพย ได้ศึกษาเรื่องภาษาอังกฤษประจำวันสำหรับนักเรียนไทย สรุปได้ความว่า ความมุ่งหมายในการเรียนภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เพื่อให้เหมาะกับกาลสมัย สำหรับการสอนปัจจุบันมีจุดมุ่งหมายที่จะให้นักเรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน แต่ผลปรากฏว่าวิธีสอนที่ใช้ในปัจจุบัน ส่วนมากนักเรียนไม่สามารถนำสิ่งที่เรียน

วัชร นันทวิสัย, "จุดประสงค์ของการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย"
(วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๒).

ไปใช้ประโยชน์ได้ ผู้วิจัยเสนอว่า ควรนำวิธีสอนแบบ Aural Oral Approach มาใช้

ค่านผู้เรียน

ศิธร แสงชนู และ คิติ พงศทัต ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษเป็นปัญหาสำหรับเด็กไทย ซึ่งพอสรุปได้ดังต่อไปนี้

๑. สิ่งแวดล้อมต่างกัน คือ ผู้เรียนไม่ได้ยินภาษาต่างประเทศตลอดเวลาเหมือนภาษาแม่

๒. เวลาเรียนตลอดจนโอกาสของการฟัง และการฝึกได้ยินเสียงภาษาต่างประเทศน้อยกว่าภาษาแม่มาก ผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษจะมีโอกาสฟัง และได้ยินเสียงภาษาแม่ คือ ภาษาไทยของตนเองอยู่ถึง ๒-๗ ปี อย่างน้อยก่อนที่จะเรียนอ่านและเขียน

๓. ผู้เรียนมักนำเสียงและโครงสร้างของภาษาแม่ที่ได้ฝึกใช้ติดเป็นนิสัยแล้วไปใช้ในภาษาต่างประเทศที่ตนเรียน

๔. ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนภาษาต่างประเทศจากเจ้าของภาษาโดยตรง และขาดความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

๕. หลักสูตรการเรียนภาษาที่สอง มุ่งให้ผู้เรียน ฟัง พูด อ่าน เขียน ไปด้วยกัน เป็นการฝึกระบบชาติการ เรียนภาษาอยู่บาง เพราะการฟังและการพูดต้องคล่องก่อนการอ่าน และเขียน^๒

บุปผิ สงคหิพย์, "ภาษาอังกฤษประจำวันสำหรับนักเรียนไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญา
นักคิด คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๓), หน้า ๘๐-๘๑.

^๒ ศิธร แสงชนู และ คิติ พงศทัต, เรียบเรียง, คู่มือภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ, พิมพ์ครั้งที่ ๖. (กรุงเทพฯ : บริษัทสำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด, ๒๕๑๖), หน้า ๖.

การสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมชั้น มีปัญหาในค่านักเรียน คือ ผู้เรียนไม่เห็น
 ความสำคัญและประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษ ขาดความสนใจอย่างแท้จริง อาจเรียนเพราะ
 ถูกบังคับ หรืออาจใช้วิธีการเรียนที่ไม่ถูกต้อง ขาดคำแนะนำที่ดี จึงไม่อาจหาแนวทางไปสู่
 ความสำเร็จได้ การเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ควรคำนึงถึงผู้เรียนว่า ผู้เรียนต้องการ
 เรียนภาษาด้วยจุดมุ่งหมายที่ใช้ภาษาในแง่ใดบ้าง การที่ผู้เรียนได้เรียนภาษาในแง่ที่ตนอยากทราบ
 เพื่อไปใช้ จะเป็นแรงกระตุ้นใหญ่เรียนเกิดความสนใจในการเรียน และได้รับรู้จากบทเรียน
 ที่ได้เตรียมไว้ เพื่อให้เข้ากับความต้องการของเขาอย่างจริงจัง^๒

พ.ศ. ๒๕๐๘ ศรีเรือน แก้วกังวาล ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบความรู้พื้นฐาน
 ของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาหลักการที่ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษ
 ได้ผลดี และเปรียบเทียบความรู้พื้นฐานของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ โดยสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ
 ในสาขาวิชานี้ สร้างข้อทดสอบเพื่อวัดความรู้พื้นฐานของนักเรียน และสร้างแบบสอบถาม
 เพื่อทราบตัวการที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยทำการทดสอบและแจกแบบสอบถาม
 แก่ตัวอย่างประชากร คือนักเรียนชั้นประถมปีที่ห้าจากโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนรัฐบาล และ
 โรงเรียนสาธิต รวม ๒๓๒ คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

๑. นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ จะเรียนได้ผลดี ถ้าดำเนินการเรียน
 การสอนคล้ายคลึงกับการเรียนการสอนภาษาเดิมมากที่สุด

๒. ความรู้พื้นฐานของนักเรียน (ตัดสินจากข้อทดสอบ) อยู่ในระดับปานกลาง
 ร้อยละ ๖๘.๒๒

๓. นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเร็ว (เริ่มเรียนต่อชั้นประถมปีที่ ๕) เรียนได้
 ดีกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษช้า

^๑ สรรเสริญ ไชยศรี, เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๘.

^๒ ประณี กุลละวณิชย์, "การสอนภาษาต่างประเทศ," คุรุปริทัศน์ ๓ (มกราคม ๒๕๒๑)

๔. เหตุผลที่นักเรียนชอบเรียนภาษาอังกฤษ เรียงตามลำดับความสำคัญจากมากไปหาน้อย คือ เห็นว่ามีประโยชน์ จำเป็น ใค้อาชีพดี ไพเราะ เพลิคเพลิน ฯลฯ ส่วนสาเหตุที่ไม่ชอบเรียน เพราะเห็นว่า ไวยากรณ์ คำศัพท์ และตัวสะกดยาก แบบฝึกหัดมาก ครูสอนไม่ดี ไม่ค่อยใค้พูด ฯลฯ

พ.ศ. ๒๕๑๒ ประไพศรี อยู่ทวี ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการจำแนกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีพื้นฐานความรู้ และที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษ และที่มีเพศต่างกัน ว่ามีความสามารถแตกต่างกันหรือไม่ โดยผู้วิจัยได้สร้างข้อทดสอบเพื่อการจำแนกเสียงขึ้นชุดหนึ่ง นำข้อทดสอบนี้ไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษ และกลุ่มที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษทั้งชายและหญิง ในโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนประชาบาล และโรงเรียนเทศบาล จำนวน ๔๐๐ คน ปรากฏผลการวิจัยว่า นักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษมีความสามารถในการจำแนกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษ และความแตกต่างระหว่างเพศ ไม่ทำให้ความสามารถในการจำแนกเสียงแตกต่างกัน^๒

พ.ศ. ๒๕๑๓ กมล สุกประเสริฐ ได้ทำการวิเคราะห์คะแนนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ของโรงเรียนสาธิตนำทัพย์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้น

^๑ ศรี เรือน แก้วกังวาล, "การศึกษาและเปรียบเทียบความรู้พื้นฐานของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษปี ๒๕๐๘," (วิทยานิพนธ์ ปรินญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘), หน้า ๕๘-๖๑.

^๒ ประไพศรี อยู่ทวี, "การเปรียบเทียบความสามารถในการจำแนกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีพื้นฐานความรู้และที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษ" (วิทยานิพนธ์ ปรินญาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๒), หน้า ๒๘-๓๑.

ประถมปีที่ ๗ ของนักเรียนที่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น
 (ป.๑-ป.๔) จำนวน ๑๕๗ คน และนักเรียนที่ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน จำนวน ๑๕๙ คน
 ใช้วิธีวิเคราะห์ผลการเรียนจาก ท.๒ ก. ปีการศึกษา ๒๕๑๒ โดยคิดคะแนนเฉลี่ยของวิชา
 ภาษาอังกฤษที่มีการวัดผลทั้งในระหว่างปีและปลายปี สรุปผลการวิเคราะห์คะแนนผลการสอบ
 ได้ว่า การเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาตอนต้นนั้น เป็นเพียงส่วนช่วยให้เด็กเรียนดีขึ้น
 ในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เฉพาะด้านคำศัพท์เขียนอังกฤษเท่านั้น ส่วนในด้านความเข้าใจภาษา
 การใช้ภาษาและทักษะด้านอื่น ๆ นั้น ผลของการวิเคราะห์คะแนนชี้ให้เห็นว่านักเรียนที่เคย
 เรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว กับนักเรียนที่เริ่มเรียนในชั้นประถมปีที่ ๕ นั้นต่างก็มีความสามารถ
 ใกล้เคียงกัน

พ.ศ. ๒๕๑๔ นิยม สุขประพันธ์ ได้ศึกษาถึงสภาพบางประการที่มีความสัมพันธ์กับ
 ผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๗ ในโรงเรียนประถมศึกษา ๕ แห่ง ได้
 ผลว่า สถานภาพที่มีผลต่อการเรียนภาษาสูงหรือต่ำนั้น ได้แก่

๑. ตัวนักเรียนเอง เช่น ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ นิสัยในการ
 เรียน และระดับความมุ่งหมายของนักเรียน ในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นต้น
๒. วัสดุและการสอนของครู เช่น วัสดุและประสบการณ์ของครู ความรู้ลึกของ
 ครูต่อการสอนภาษาอังกฤษ จำนวนชั่วโมง และจำนวนวิชาที่สอน แบบเรียนที่ใช้เป็นหลัก
 ในการสอน ระดับความมุ่งหมายของครูต่อผลการเรียนของนักเรียน ตลอดจนวิธีที่ครูใช้ในการ
 การสอน เป็นต้น

กมล สุขประเสริฐ, "รายงานการวิเคราะห์คะแนนภาษาอังกฤษชั้นประถมปีที่ ๗
 ของโรงเรียนสาธิตนำทิพย์," ปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย รายงานการประชุม
 ทางวิชาการ ณ ห้องประชุม หอสมุดแห่งชาติ ๑๑-๑๒ มิถุนายน ๒๕๑๓ กองวางแผนการศึกษา
 สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, ๒๕๑๔),
 หน้า ๒๐๘-๒๒๔.

๓. พื้นฐานทางครอบครัว เช่น ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ที่สนใจ และ การส่งเสริมของผู้ปกครองต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน สิ่งแวดล้อมภายในบ้าน ตลอดจน การเอาใจใส่อบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองต่อนักเรียน เป็นต้น

พ.ศ. ๒๕๑๕ นรงค์ พุทธิรักษา ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๓๐๑ คน ใช้แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ ๔ ฉบับ คือ แบบสอบคุณศัพท์ แบบสอบไวยากรณ์ แบบสอบการอ่าน และแบบสอบการฟัง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีผลสัมฤทธิ์ที่ก้านสูงกว่่านักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และ ๕ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ แต่ักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และ ๕ มีผลสัมฤทธิ์ในทักษะทุกด้านใกล้เคียงกัน แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับเวลาและวัยที่เริ่มเรียน^๒

นิยม สุขประพันธ์, "สถานภาพบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ในโรงเรียนประถมศึกษา ๔ แห่ง" (ปริทัศน์นิพนธ์วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสามิทร, ๒๕๑๔), หน้าบทคัดย่อ.

^๒ นรงค์ พุทธิรักษา, "การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕" (ปริทัศน์นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสามิทร, ๒๕๑๕), หน้าบทคัดย่อ.

คานผู้สอน

ครูเป็นบุคคลที่สำคัญยิ่งที่ช่วยให้การเรียนการสอนวิชาใด ๆ ก็ตามบรรลุตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro) ได้กล่าวไว้ว่า "There are no good or bad methods ; there are only good or bad teachers" ซึ่งหมายความว่า ไม่มีวิธีสอนใดที่เป็นวิธีที่ดีหรือไม่ดี จะมีก็แต่ครูที่ดีหรือไม่ดีเท่านั้น ครูคนไหน ๆ ก็สามารถสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นขั้นเริ่มต้นได้ ถ้าเขาจะยินดีอุทิศเวลาเพื่อการอ่านหนังสือประเภทมนุษยวิทยา สังคมวิทยา จิตวิทยา และภาษาศาสตร์บ้าง หวังได้สังเกตการสอนของครูที่ชำนาญเพื่อจะได้ครูวิธีการสอน และระบบโครงสร้างและเสียงของภาษา"

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ได้กล่าวถึงลักษณะครูสอนภาษาต่างประเทศที่ดีว่า

ครูภาษาต่างประเทศที่ดีนั้น นอกจากจะต้องมีความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาที่จะสอนดีแล้ว (คือพอแก่ระดับที่ตนสอน) ยังควรจะต้องมีความรู้ความรู้อีกหลายด้าน เช่น ความรู้เกี่ยวกับสภาพโครงสร้างของภาษาของผู้เรียน และภาษาที่จะสอน มีความรู้เรื่องจิตวิทยาการเรียนรูภาษา ความรู้เกี่ยวกับวิธีสอน และเรื่องสำคัญอื่น ๆ เช่น การเลือกหนังสือ การเตรียมและปรับปรุงบทเรียน เทคนิคต่าง ๆ ในการฝึกทักษะทางภาษา การใช้อุปกรณ ฯลฯ นอกจากนั้นควรจะต้องเข้าใจปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับระดับที่ตนจะสอน เขาใจความมุ่งหมายของวิชาที่ตนจะสอน เขาใจประวัติ

Mary Finocchiaro, Teaching English As A Second Language,

(New York : Harper & Row, publishers, 1969), PP. 14-15.

ความเป็นมาของวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษาที่ตนจะสอนและพร้อมที่จะรับรู้
ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ และรับฟังความคิดใหม่เกี่ยวกับงานที่ตนรับผิดชอบอยู่

บรรเลง ทรรทรานนท์ ได้กล่าวไว้ว่า ครูภาษาอังกฤษ แม้มิใช่ นักภาษาศาสตร์
แต่ก็ต้องรู้ภาษาดีและใช้ภาษาเป็น ครูภาษาอังกฤษนั้นแม้มิใช่ นักจิตวิทยา แต่ก็ต้อง
รู้อะไรและเข้าใจระบบการเรียนรู้ และการสอนภาษาอังกฤษตลอดจนต้องจัดเจนในเรื่อง
อื่น ๆ อีกมาก ซึ่งอาจกล่าวให้แคบลงอีกได้ว่า ครูภาษาอังกฤษที่ดีนั้นจะต้องมีคุณสมบัติ
สมบัติเด่น ๆ ๓ ประการคือ

๑. รู้ทฤษฎีการศึกษา
๒. รู้ทฤษฎีภาษาอังกฤษ
๓. สามารถใช้ทฤษฎีทั้งสองให้สอดคล้องกันในการสอน^๒

ยูวดี ทองคำวรรณ ได้ให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้ที่เป็นครูสอนภาษาอังกฤษตาม
หลักภาษาศาสตร์ ดังนี้

๑.ม.ล.บุญเหลือ เทพสุวรรณ, รวบรวมบทความเกี่ยวกับการเรียนการสอน
ภาษา (พระนคร : ศูนย์ภาษาอังกฤษโครงการพัฒนามหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓), หน้าคำนำ.

^๒บรรเลง ทรรทรานนท์, "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในหมวดวิชา
บังคับทางการศึกษา หมวดวิชาภาษาอังกฤษ กับผลการฝึกสอนของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔ หน้า ๑๑.

๑. ครูต้องเตรียมการสอนทุกครั้งก่อนสอน
๒. ครูต้องหาอุปกรณ์ให้พร้อม
๓. ครูควรอธิบายให้นักเรียนเข้าใจโดยใช้ภาษาอังกฤษอย่างง่าย ๆ
๔. ครูควรให้นักเรียนสรุปกฎเกณฑ์ด้วยตนเอง

สมิท (Smith) อาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเซไก (Seikei University) ประเทศญี่ปุ่น ได้กล่าวถึงลักษณะของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษที่ดีว่า ควรมีลักษณะ ๑๕ ประการ ดังนี้

๑. มีการเตรียมตัวให้พร้อม
๒. พูดยุติภาษาอังกฤษในชั้นเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
๓. เริ่มตน และจบการสอนด้วยความกระฉับกระเฉง
๔. กระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน
๕. คำเนิการสอนให้มีชีวิตชีวา รู้จักสังเกตผู้เรียน
๖. พยายามให้นักเรียนรู้สึกว่าได้เกิดการ เรียนรู้ในระหว่างการเรียน
๗. ใช้อุปกรณ์ช่วยการสอนเท่าที่จำเป็น
๘. ฝึกให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกัน
๙. ให้มีการเคลื่อนไหวในระหว่างการสอน ครูเดินไปมาเพื่อคุยเล่นนักเรียน
๑๐. ไม่ใช่แบบเรียนเป็นสรณะ
๑๑. มีจุดมุ่งหมายในการสอนแต่ละบทเรียน
๑๒. มีความมั่นคงและน้ำใจไมตรีแก่นักเรียน

ยูวคิ ทองคำวรรณ, "การสำรวจความคิดเห็นของครูโรงเรียนสาขิต (มัธยม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สอนภาษาต่างประเทศ (อังกฤษและฝรั่งเศส) ต่อวิธีการสอนภาษาตามหลักภาษาศาสตร์" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓), หน้า ๕๗.

๑๓. มีอารมณ์ขัน
๑๔. ยอมรับในความผิดพลาดที่เกิดขึ้น และพยายามหาทางแก้ไข
๑๕. มีความรักในการสอน ชอบอยู่กับเด็ก^๑

พ.ศ. ๒๕๐๗ กระทรวงศึกษาธิการ ได้ตั้งคณะกรรมการสำรวจสภาวะการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนขึ้น ประกอบด้วยผู้แทนจากกรมสามัญศึกษา กรมวิสามัญศึกษา กรมอาชีวศึกษา กรมการฝึกหัดครู กรมวิชาการ และผู้ทรงคุณวุฒิที่สอนอยู่ในโรงเรียนราษฎร์ โดยใช้แบบสอบถาม ตามครูใหญ่หรือผู้บริหาร และตามครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของกรมสามัญศึกษา กรมอาชีวศึกษา กรมการฝึกหัดครู และกรมวิสามัญศึกษา การสุ่มตัวอย่างจัดทำทั้ง ๑๒ ภาคการศึกษา ปรากฏว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุดประการหนึ่ง คือการไม่มีครูผู้ทรงคุณวุฒิเพียงพอกับการที่จำเป็นต้องสอนภาษาอังกฤษให้กับเยาวชนทั่วทั้งประเทศ ผลของการเรียนภาษาอังกฤษของเด็ก จึงยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร^๒

พ.ศ. ๒๕๒๑ จันตรี คุปตะวาทีน ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสำรวจสภาพทั่วไปเกี่ยวกับครูผู้สอน และความ

^๑Wallace W. Smith, "Hints for Beginning Teachers,"
English Teaching Forum XV (April 1978) : 40.

^๒ กานดา ณ ถลาง, วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา, หน้า ๒, ๑๑.

คิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอน ใช้ตัวอย่างประชากร เป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน ๒๐๐ คน สรุปผลการวิจัยไว้ว่า ครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาส่วนใหญ่เป็นครูสตรี มีวุฒิปริญญาตรี มีทัศนคติที่ดีต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ได้รับการอบรมเพิ่มเติมจากหน่วยงานพิเศษ มีการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง และเห็นความจำเป็นในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรส่วนปัญหาที่ครูเห็นว่า เป็นอุปสรรคต่อการสอนมาก คือ การออกเสียงของนักเรียนกับพื้นความรู้ของนักเรียนไม่เท่ากัน หลักสูตรปี ๒๕๐๓ มีจุดมุ่งหมายไม่เหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน รวมทั้งแบบเรียนซึ่งควรได้มีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลง^๑

คานวธีสอน

การเรียนการสอนที่จะให้ยูเรียนเกิดการเรียนรูไคอยางคีนัน ย่อมสำคัญที่ผู้สอนรูจักเลือกใช่วิธีสอนที่เหมาะสมแกยูเรียน ไคมีนักวิจัยกลุ่มหนึ่งพบว่า "ระบบการสอนหรือวิธีสอนมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของเด็กมาก นันคือ ลักษณะประจำตัวของครูไม่สำคัญเท่าวิธีสอนของครู หรืออาจพูดไคว่า สิ่งทีครูเป็นไม่สำคัญเท่าสิ่งที่ครูทำ"^๒ "การสอนภาษาอังกฤษนั้นต้องการทั้งศิลปะและทฤษฎี วิธีการสอนที่ดี

^๑จันตรี คุปตะวาทีน, "ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๑), หน้า ๖๔-๖๕.

^๒สุธรรม์ จันทน์หอม, "ความหลงผิดทางการศึกษา," ศึกษาศาสตร์สาร ๗ (มิถุนายน ๒๕๒๑) : ๕.

ขึ้นอยู่กับรากฐานของทฤษฎีที่ถูกต้อง ซึ่งครูจะต้องพยายามนำทฤษฎีนั้นมาฝึกฝนจนเกิดความชำนาญเสียก่อน จึงจะนำทฤษฎีนั้นมาใช้ร่วมกับศิลปะของครูแต่ละคนอีกชั้นหนึ่ง"^๑

วิธีสอนภาษาอังกฤษมีอยู่หลายวิธี ซึ่งได้ใช้กันมาเป็นลำดับตามยุคสมัยได้มีการพยายามศึกษา ค้นคว้า เพื่อหาวิธีสอนที่จะให้ผลแก่ผู้เรียนมากที่สุด วิธีสอนใดที่จะนำมาใช้นั้นควรขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายของวิชานั้นเป็นสำคัญ ปานทการใช้เทียมวงศ์ ไกลลาวถึงวิธีสอนให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายไว้ดังนี้

ความมุ่งหมายที่ ๑ สอนให้นักเรียนฟังภาษาอังกฤษที่ผู้อื่นพูดเข้าใจ (ส่วนจะเป็นภาษาอังกฤษประเภทใดนั้น เป็นเรื่องที่ต้องตกลงกันเอง) วิธีสอนคือให้นักเรียนมีโอกาสฝึกฟังภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาพูดปกติอย่างเพียงพอเป็นการฝึกหู ฝึกการฟัง

ความมุ่งหมายที่ ๒ สอนให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษให้คนอื่นที่รู้ภาษาอังกฤษฟังเข้าใจวิธีสอนคือ ให้อ่านหรือพูด หลังจากที่ได้ฝึกฟัง จนเข้าใจแล้ว การฝึกพูดใดแก drill เป็นคำหรือรูปประโยค ฝึกการสนทนา เป็นต้น

ความมุ่งหมายที่ ๓ สอนให้นักเรียนอ่านหนังสือภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วและเข้าใจ วิธีสอนคือ ให้นักเรียนจำรูปร่างของคำที่รู้จักจากการฝึกฟัง และพูดมาแล้ว ทดสอบความเข้าใจโดยให้อยู่ในวงศัพท์และรูปประโยคที่นักเรียนรู้จักมาก่อน

ความมุ่งหมายที่ ๔ สอนให้นักเรียนเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง และสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ วิธีสอนคือ เริ่มฝึกตั้งแต่วาดเขียนตัวหนังสือ

^๑ พันทิพา กิจพาณิชย์, "เทคนิคพิเศษซึ่งครูควรใช้ในการสอนภาษาอังกฤษให้แก่คนไทย," วิทยาสาร มข. ๖ (กันยายน-ธันวาคม ๒๕๒๑) : ๔๘.

ต่าง ๆ ลอกเลียนจากตัวอย่าง แล้วค่อย ๆ เปลี่ยนแบบไปโดยให้เหมาะสม กับสภาพการณ์ substitution เช่น I am wearing a blue dress ให้อีกเปลี่ยนเป็น I am wearing a white shirt เป็นคน ให้นักเรียนได้ ฝึกเขียน controlled composition โดยให้มีระดับความยากง่ายเหมาะสม กับวัยของนักเรียน

ความมุ่งหมายที่ ๕ ซึ่งเป็นความมุ่งหมายที่เพิ่มขึ้นมาสำหรับผู้ที่มีความสามารถ ในการใช้ภาษาพอสมควร คือ ให้นักเรียนแปลเป็น วิธีสอนก็คือ การฝึกให้ แปลตามระดับความยากง่าย และอยู่ในวงศัพท์และรูปประโยคที่นักเรียนรูแล้ว ไม่ใช่เป็นการแปล word by word แต่ต้องให้ได้อรรถาธิบายที่สละสลวยในภาษา ไทย โดยได้อรรถาธิบายความตรงและครบจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ

ผู้ที่จะตัดสินได้ว่าวิธีสอนใดเหมาะสมที่สุด คือ ครูผู้สอน เพราะเป็น ผู้ที่รู้จักนักเรียนและรู้จักสภาพการณ์ต่าง ๆ คือ การสอนภาษานั้น ประกอบด้วย การฝึกฝนทักษะสี่ด้าน คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในชั้น ประถมศึกษา ซึ่งเป็นชั้นเริ่มเรียน ทักษะที่จะต้องฝึกเป็นพิเศษ คือ การฟัง และการพูด ลำดับขั้นในการสอนภาษาที่ถูกต้องที่สุด คือ เริ่มจาก ฟัง-พูด-อ่าน- เขียน ไปตามลำดับ

การวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษได้มีผู้ทำการศึกษาวิจัยไว้หลายคน ดังนี้

* ปานตา ไช้เทียมวงศ์, "วิธีสอนภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ," วารสาร ครุศาสตร์ ๗ (มกราคม-กุมภาพันธ์, ๒๕๒๐) : ๓๔-๓๕.

พ.ศ. ๒๕๐๔ วัชรีย์ ป้อมจักรศิลป์ ได้ศึกษาเปรียบเทียบการเรียนภาษาอังกฤษในระยะเริ่มต้น โดยใช้ห้องปฏิบัติการภาษากับผลของการเรียนโดยวิธีสอนในห้องธรรมดา ใช้ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนโรงเรียนสายน้ำทิพย์ซึ่งเรียนเฉพาะในห้องเรียน สัปดาห์ละ ๕ ชั่วโมง-เป็นกลุ่มควบคุม และนักเรียนโรงเรียนวัดอมรินทร์ ซึ่งเรียนในห้องเรียนสัปดาห์ละ ๔ ชั่วโมง และห้องปฏิบัติการภาษาอีก สัปดาห์ละ ๑ ชั่วโมง เป็นกลุ่มทดลอง แต่ละกลุ่มประกอบด้วย นักเรียนชาย ๓๕ คน หญิง ๒๕ คน ขอทดสอบเตรียมจากเนื้อหาในหนังสือ ออกสฟอร์ด อิงลิช คอร์ส พอร์ไทยแลนด์ เล่ม ๑ การทดสอบทักษะทั้ง ๔ ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์สรุปข้อค้นพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนทั้งในห้องเรียนและห้องปฏิบัติการภาษามีผลสัมฤทธิ์ในทักษะการอ่านสูงกว่า กลุ่มที่ไม่ได้ใช้ห้องปฏิบัติการภาษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนทักษะการฟัง พูด และเขียนนั้น กลุ่มที่เรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษาคว้ย มีความสามารถไม่แตกต่างจากกลุ่มที่ไม่ได้ใช้ห้องปฏิบัติการภาษา มีนัยสำคัญทางสถิติ

พ.ศ. ๒๕๑๒ จุรีย์ จิระกุล ได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบ Linguistic Method กับแบบ Grammar-Translation Method โดยทดลองสอนนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๕ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ Linguistic Method มีความสามารถในด้านความเข้าใจในการฟังดีกว่า

วัชรีย์ ป้อมจักรศิลป์, "การเปรียบเทียบการเรียนภาษาอังกฤษในระยะเริ่มต้น โดยใช้ห้องปฏิบัติการภาษา กับผลของการเรียนโดยวิธีสอนในห้องธรรมดา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๔), หน้าบทคัดย่อ.

นักเรียนที่เรียนแบบ Grammar Translation Method แต่มีความสามารถในด้าน
 การอ่าน (Reading Comprehension) ค่อนข้างนักเรียนที่เรียนโดยวิธีแปล
 (Grammar Translation Method) ซึ่งหมายความว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ของนักเรียนโดยทั่วไปไม่แตกต่างกัน แต่เด็กของแต่ละกลุ่มจะมีความสามารถสูงกว่า
 ในทักษะที่ได้รับการเน้นฝึก หรือที่เป็นวิธีการของวิธีสอนแต่ละชนิดนั้น^๑

พ.ศ. ๒๕๑๔ พิศรวัลย์ โกวิทวที ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์
 ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) โดยจัดแบ่ง
 การสอนภาษาอังกฤษเป็นหมู่ตามความสามารถ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการ
 สอนในเรื่องดังกล่าวให้บรรลุผลตามความมุ่งหมายของการสอนภาษาอังกฤษในระดับนี้
 ผลการวิจัยโดยเฉลี่ยแล้ว นักเรียนที่มีความเข้าใจคำศัพท์สูง จะมีความเข้าใจในการ
 อ่านอยู่ในเกณฑ์ดี^๒

^๑จูรีบี จิระกุล, "การทดลองเปรียบเทียบวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบวิธีแปล
 กับแบบวิธีของภาษาศาสตร์," (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร, ๒๕๑๒), หน้าบทคัดย่อ.

^๒พิศรวัลย์ โกวิทวที, "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์และความ
 เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕," (วิทยานิพนธ์
 ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาประถมศึกษา มัธยมศึกษา วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
 ๒๕๑๔), หน้า ๕๓-๕๖.

พ.ศ. ๒๕๑๕ แม้นมาศ ลีลลิตยกุล ได้ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการเรียนภาษาอังกฤษ แบบโครงสร้างกับแบบสถานการณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ในโรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยสร้างบทเรียนจากเนื้อหาในหนังสือ The Oxford English Course for Thailand Book II ตั้งแต่ บทที่ ๑๓-๑๖ เนื้อหาที่สอนแบบโครงสร้างจะเรียงลำดับไวยากรณ์และรูปศัพท์จากง่ายไปยาก แล้วนำเนื้อหาเดียวกันนี้มาสร้างเป็นบทสนทนาที่มีความหมายตรงตามสถานการณ์ เพื่อใช้สอนด้วยวิธีสอนแบบสถานการณ์ แต่ไม่คำนึงถึงลำดับความยากง่ายของไวยากรณ์และรูปศัพท์ นำเนื้อหาที่เตรียมไปสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สองกลุ่มซึ่งมีพื้นความรู้เท่ากัน กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมสอนด้วยวิธีสอนแบบโครงสร้าง กลุ่มสองเป็นกลุ่มทดลอง สอนแบบสถานการณ์ ใช้เวลาสอนประมาณ ๖ สัปดาห์ เท่ากันทั้งสองกลุ่ม แล้วทดสอบนักเรียนด้วยแบบทดสอบ การวัดสัมฤทธิ์ผล ซึ่งเชื่อถือได้ ปรากฏผลว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบสถานการณ์ มีสัมฤทธิ์ผลไม่แตกต่างจากนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบโครงสร้าง ผู้วิจัยได้ให้ข้อสังเกตว่าวิธีสอนแบบสถานการณ์เรียกร้องความสนใจจากนักเรียนได้นานกว่าวิธีสอนแบบโครงสร้าง^๑

พ.ศ. ๒๕๑๕ ราไพ คาวเรือง ได้เปรียบเทียบการสอนอ่านอังกฤษด้วยวิธีแปลกับวิธีสอนศัพท์และโครงสร้างก่อนการอ่าน โดยผู้วิจัยได้ใช้ตัวอย่างประชากรสองกลุ่ม

^๑ แม้นมาศ ลีลลิตยกุล, "การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการเรียนภาษาอังกฤษแบบโครงสร้างกับแบบสถานการณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ในโรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกศึกษามัธยมศึกษา มัธยมศึกษาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕), หน้บทคัดย่อ.

ทำการสอนด้วยเรื่องเดียวกัน เนื้อหาเดียวกัน โดยครูคนเดียวกันและใช้เวลาสอนเท่ากัน ต่างกันแต่วิธีสอน กลุ่มหนึ่งได้รับการสอนด้วยวิธี แปล ในขณะที่กลุ่มสองได้รับการสอนด้วยวิธีสอนศัพท์และโครงสร้างก่อนการอ่าน ปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนศัพท์และโครงสร้างก่อน มีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านออกเสียงสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีแปล แต่ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถเท่าเทียมกัน^๑

พ.ศ. ๒๕๑๕ วันเพ็ญ ฆาตวากร ได้สำรวจความคิดเห็นของนิสิตฝึกสอนนักเรียนและครูที่เลี้ยงเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบฟังและพูด ตลอดจนปัญหาในการดำเนินการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีดังกล่าว โดยพบว่า

๑. นิสิตฝึกสอนส่วนมากมีความเข้าใจและปฏิบัติตามหลักการของวิธีการสอนแบบฟังและพูดเป็นอย่างดี
๒. นักเรียนส่วนมาก ชอบวิธีการสอนแบบฟังและพูด และเห็นว่าวิธีการสอนแบบนี้ให้ประโยชน์แก่นักเรียนมาก
๓. นิสิตฝึกสอน และครูที่เลี้ยงเห็นว่าวิธีการสอนแบบฟังและพูด เหมาะสมกับสภาพการเรียนและการสอนในประเทศไทย ในระดับปานกลาง
๔. นักเรียนและนิสิตฝึกสอนเห็นว่า วิธีการสอนแบบฟังและพูดให้ประโยชน์ในการเรียนและการสอนอ่าน โครงสร้างของรูปประโยค และเรียงความตามลำดับ

^๑ราไพ คาวเรือง "การเปรียบเทียบการสอนอ่านอังกฤษด้วยวิธีแปลกับวิธีสอนศัพท์ และโครงสร้างก่อนการอ่าน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกศึกษามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๕), หน้าบทคัดย่อ.

๕. นิสิตฝึกสอนและครูที่เลี้ยง เห็นว่าสมควรใช้วิธีการสอนแบบฟังและพูด ในการสอนภาษาอังกฤษต่อไป โดยได้มีการปรับปรุงสภาพการณ์บางอย่างให้ดีขึ้น

๖. ปัญหาสำคัญของนิสิตฝึกสอนในระหว่างฝึกสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีฟังและพูดก็คือ นิสิตเสียเวลามากในการทำบันทึกการสอน ทำให้ไม่มีเวลาเตรียมอุปกรณ์การสอนได้เพียงพอ ส่วนปัญหาสำคัญของนักเรียน คือ นิสิตฝึกสอนถามนักเรียนไม่ทั่วถึง ทำให้นักเรียนคนอื่นไม่สนใจและคุยกัน*

พ.ศ. ๒๕๑๔ เยาวภา ศีระสมบุญ ณ ใต้ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการเรียน วิชาภาษาอังกฤษโดยวิธีหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) กับวิธีผสม (Multiple-Approach Method) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนราชวินิต ในด้านความเข้าใจในการอ่านและการเขียนประโยค โดยใช้ตัวอย่างประชากร ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุม ซึ่งได้รับการสอนโดยวิธีหลักภาษาศาสตร์

และกลุ่มทดลอง ซึ่งได้รับการสอนโดยวิธีผสม เป็นเวลา ๘ สัปดาห์ แล้วทำการทดสอบสัมฤทธิ์ผลด้วยแบบสอบซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ๒ ฉบับ ฉบับ ๑ วัดสัมฤทธิ์ผลการเรียนด้านความเข้าใจในการอ่าน และฉบับ ๒ วัดสัมฤทธิ์ผลการเรียนด้านการเขียนประโยค ผลปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีผสม มีสัมฤทธิ์ผลการเรียนด้านความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างไปจากนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีหลักภาษาศาสตร์ ส่วนสัมฤทธิ์ผลการเรียนด้าน

*วันเพ็ญ ชาควากร, "ความคิดเห็นของนิสิตฝึกสอน นักเรียนและครูที่เลี้ยง เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบฟังและพูด," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕), หน้าบทคัดย่อ.

การเขียนประโยค ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีผสมมีสัมฤทธิ์ผล
การเรียนรู้สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีหลักภาษาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญ
ที่ระดับ .๐๑^๑

พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๘ สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ ทบวงมหาวิทยาลัยได้ดำเนินการ
การวางแผนการเรียน ปรับปรุงหลักสูตร และทำการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาแก่โรงเรียนประถมสาธิต ของคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น และได้เริ่มทำการทดลองการเรียนการสอนแบบ
ILLP (Individualized Language Learning Project) ขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๑๕
ที่โรงเรียนประชาบาล ๓ โรงเรียน คือ โรงเรียนบ้านฝางประชาศึกษา โรงเรียนบ้าน
โพนสว่าง และโรงเรียนบ้านแฮด ทั้งนี้เพื่อทำการวิจัยเปรียบเทียบการเรียนการสอน
ตามแบบ ILLP และตามแบบธรรมดา โดยมีโรงเรียนที่เป็นกลุ่มควบคุม ๓ โรงเรียน คือ
โรงเรียนบ้านหว้า โรงเรียนบ้านหนองเรือ และโรงเรียนบ้านเม็ง โรงเรียนในกลุ่ม
ควบคุมนี้ใช้การเรียนการสอนตามแบบธรรมดา คือเรียนจากหนังสือ The Oxford
English Course for Thailand โดยได้มีการทดสอบในปลายปีการศึกษาแต่ละปี

ในปลายปีการศึกษา ๒๕๑๘ สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษได้จัดการทดสอบภาษา
อังกฤษและทดสอบแบบวัดทัศนคติขึ้นในกลุ่มโรงเรียนในโครงการวิจัยทั้ง ๖ โรงเรียน
ขึ้นเป็นปีที่ ๒ เนื้อหาของทดสอบวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนในกลุ่มควบคุมนั้นตามเนื้อหา
หนังสือ The Oxford English Course for Thailand Book I ส่วนเนื้อหาของ

^๑ เขาวงกต ที่ระสมบูรณ์, "การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
โดยวิธีหลักภาษาศาสตร์ กับวิธีผสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนราชวินิต"
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
๒๕๑๘), หน้า ๔๐-๔๓.

ขอสอบวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนในกลุ่มทดสอบนั้น ใช้นโยบายในอุปกรณ์การเรียน
ของ Jacaranda Individualized Language Arts Program Stage I,
แบบสอบทั้งสองประเภทนี้วัดทักษะทางภาษาแบบเดียวกัน

ผลการทดลองสรุปได้ดังนี้ นักเรียนในกลุ่มทดลองเรียนก้าวหน้าไปอย่าง
รวดเร็วในทักษะด้านการฟัง การพูด ในปีแรก ในปีที่สองก็จะก้าวหน้าขึ้นในทักษะ
การอ่านและการเขียนรวมทั้งไวยากรณ์ ในขณะที่นักเรียนในกลุ่มควบคุมจะสามารถ
เรียนทุกทักษะไปพร้อม ๆ กัน และก้าวหน้าไปที่ละน้อยทั้งปีแรกและปีที่สอง ในการ
พิจารณาถึงความสำเร็จในการเรียนรู้ทั้งสองแบบ นักเรียนในกลุ่มทดลองจะมีความ
รอบรู้ในเนื้อหาและวิธีเรียนรู้ด้วยตนเองมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม เมื่อเปรียบเทียบ
กันหลังจากที่นักเรียนทั้งสองกลุ่มเรียนมาได้ ๒ ปีแล้ว

พ.ศ. ๒๕๑๘ เสมอจิต สัจนิยมนิจุล ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่เรียนด้วย
ระบบวิธีสอนแบบใหม่ (คือเรียนตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคล) กับกลุ่ม
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่เรียนด้วยระบบวิธีสอนแบบเดิม (คือเรียนตามแบบ
ธรรมดา) ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมุ่งเปรียบเทียบในด้าน
ความสามารถในการฟัง การอ่าน และการเขียน โดยใช้แบบสอบ ๓ ฉบับ ซึ่ง
ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ได้แก่แบบสอบความเข้าใจในการฟังแบบสอบความเข้าใจในการอ่าน

สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ ทบวงมหาวิทยาลัย, "โปรแกรมการเรียนการสอน
ภาษาตามความสามารถของแต่ละคน," รายงานความก้าวหน้า กรกฎาคม ๒๕๑๘ อ้างถึงใน
เสมอจิต สัจนิยมนิจุล, "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่เรียนตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคลกับที่เรียนตามแบบธรรมดา
ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิตศึกษาด้านศึกษาศาสตร์
ศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘).

และแบบสอบความสามารถในการเขียน นำแบบสอบทั้งสามฉบับไปทดสอบกับนักเรียน
กลุ่มตัวอย่าง ปรากฏผลว่า

๑. นักเรียนที่เรียนตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคล กับนักเรียนที่
เรียนตามแบบธรรมดา โดยเฉลี่ยแล้วมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่
แตกต่างกัน

๒. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านความเข้าใจในการฟังและ
การอ่านของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

๓. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านความสามารถในการเขียน
ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นั่นคือนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่เรียนตามแบบธรรมดา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ด้านความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามระดับความสามารถของแต่ละ
บุคคล^๑

วิลเลียม เกรย์ (William Grey) ได้ทำการสำรวจการสอนอ่านภาษา
อังกฤษในประเทศต่าง ๆ รวม ๔๕ ประเทศ และสรุปผลการค้นคว้าได้ว่า วิธีสอน
อ่านในปัจจุบันแบ่งออกได้เป็น ๒ แบบ คือ

^๑ เสมอจิต สัจนิยมนิจกุล, "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษระหว่าง
นักเรียนประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่เรียนตามลำดับความสามารถของแต่ละบุคคลกับที่เรียนตามแบบ
ธรรมดาในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
แผนกวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔), หน้าบทคัดย่อ

๑. แบบผสม (The Eclectic Trend) นำเอาวิธีการสอนหลาย ๆ
แบบมารวมกัน

๒. แบบยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (The Learner-Centered Trend)
การสอนแบบนี้จะต้องเลือกเนื้อหาให้เหมาะสมกับความสนใจ ประสบการณ์และความ
ต้องการของผู้เรียนนักเรียนร่วมกันอภิปราย ร่วมกันพิจารณาถกเถียงโดยมีครูเป็นผู้คอย
ช่วยเหลือเล็กน้อย

พ.ศ. ๒๕๑๗ มอสแมน (Mossman) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการสอนอ่าน
ระหว่างนักเรียนที่เรียนการอ่านโดยใช้หลักภาษาศาสตร์ตามวิธีการเรียนตามความ
สามารถของแต่ละบุคคลกับนักเรียนที่เรียนการอ่านโดยวิธีการสอนตามแบบธรรมดา
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้คัดเลือกจากนักเรียน ๓ โรงเรียนด้วยกัน ในรัฐ
Arkansas จำนวน ๔๕๕ คน ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓, ๔ และ ๕ แบ่งนักเรียน
เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองคือกลุ่มที่เรียนการอ่านโดยวิธีภาษาศาสตร์
ตามความสามารถของแต่ละบุคคลจำนวน ๒๒ ห้องเรียน กลุ่มควบคุม คือกลุ่มที่เรียน
ตามแบบธรรมดา จำนวน ๑๕ ห้องเรียน ทำการทดสอบจากแบบสอบ ๒ ฉบับ แบบ
สอบ ฉบับที่ ๑ คือ The Gates Mac Ginitie Reading Tests เป็นแบบ
สอบที่ใช้วัดความชำนาญในด้านคำศัพท์ การอ่านความเข้าใจ แบบสอบฉบับที่ ๒ คือ
The San Diego County Inventory of Reading Attitude เป็นแบบสอบ
ที่ใช้วัดทัศนคติในการอ่านนำคะแนนที่ได้มาทดสอบ t-test method ผลการวิจัย

William S. Grey, The Teaching of Reading and Writing :
An International Survey (Paris : Unesco, 1956), PP. 75-93.

ปรากฏว่า มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านแตกต่างกันอย่างมากในทุก ๆ ด้านระหว่างนักเรียน ทั้งสองกลุ่ม ย่อมแสดงให้เห็นว่า การสอนอ่านโดยใช้วิธีการสอนตามความสามารถ ของแต่ละบุคคลดีกว่าการสอนอ่านโดยวิธีธรรมดา^๑

จากเอกสารและการศึกษาค้นคว้าวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วแสดงให้เห็นว่า ได้มีการศึกษาวิจัยด้านการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ในด้านต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง ทั้งสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ซึ่งมีปัญหาที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์นานปีประการ ส่วนหนึ่งนั้นกล่าวว่า เกิดจากความ ต้องการของผู้ปกครองส่วนใหญ่ที่เห็นคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจความคิดเห็นจากผู้ปกครองโดยตรง เพื่อจะได้ทราบทัศนคติและความคิดเห็นที่แท้จริงของผู้ปกครองส่วนหนึ่งที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

^๑ Bruce Wayne Mossman, "A Comparison of A Linguistic Individualized Basal Method With the Traditional Basal Method of Teaching Reading," Disseration Abstracts International, (1974), 4053-4054.